

Nouveau interviewt Elle Newmark in Venetië:

‘Alsof ik in mijn eigen boek rondloop’

Thuis werd erom gelachen, maar Elle Newmark (haar leeftijd is een goedbewaard geheim) wist zeker dat ze schrijver zou worden. Jarenlang schreef ze het ene boek na het andere, zonder succes. Tot onlangs met *De alchemist van Venetië* haar droom uitkwam.

De stad waar het allemaal om draait in haar meeslepende roman die zich afspeelt in de keuken van het Dogepaleis is het Venetië van de vijftiende eeuw. De stad is in de ban van een mysterieus boek. De Doge hoopt er het recept op eeuwig leven in te vinden, de burgers de formules om stro in goud te veranderen. Dan komt een jonge dief in de leer bij de meesterkok in het paleis. Hun bijzondere relatie en ongewone gerechten zijn de rode draad van deze zinnelijke roman.

Op deze zonovergoten locatie, waar de gondeliers met welluidend gezang klanten proberen te trekken, is het niet moeilijk voor te stellen dat de stad haar heeft veroverd. Op de gevels prijken nu de logo's van Prada, Cavalli en Gucci – we zijn dan ook vijf eeuwen verder – maar het decor is vrijwel onveranderd gebleven. “Als puber bezocht ik Venetië voor het eerst, met mijn ouders. Mijn vader

is Italiaan, maar ik ben opgegroeid in Amerika. Een stad als Venetië was voor mij dus een enorme belevenis. Het idee dat al die huizen, paleizen en kathedralen op water zijn gebouwd! De grandeur, de kleuren en geuren. Ik absorbeerde alles en het heeft me nooit meer losgelaten.”

Hoe is het om hier weer rond te lopen? “Geweldig, het is net alsof ik in mijn boek rondloop. Ik voel me hier erg verbonden met mijn vader, Arnato Ferrero. Hij inspireerde me tot het schrijven van dit boek. Ik groeide op met zijn verhalen over zijn jeugd in Italië. Als dertienjarig jongetje kwam hij in de leer bij een zeer geziene kok. Op zijn zeventiende beproefde hij zijn geluk in Amerika, hij moest onderaan beginnen als bordenwasser. Langzaam maar zeker is hij opgeklommen van leerlingkok tot grootmeester en zelfs president van de American Culinary Federation. Koken is een metafoor van het leven, door zijn recepten kun je facetten van het leven begrijpen.”

Waarom moest dat verhaal zich hier afspelen?

“Kijk om je heen, dit is grandeur, dit is een sprookjeswereld vol onvertelde verhalen. Mijn vader komt uit het noorden van Italië en ik hou van historische romans, dus alles viel hier in Venetië op z'n plek. In de renaissance was deze stad een wereldspeler, vol machtige inwoners die hun positie koste wat kost wilden behouden. De zoektocht naar een boek waarvan de inhoud mythische vormen had aangenomen, had heel goed in die tijd hier kunnen plaatsvinden. De wereld lag open, mensen geloofden in zo'n magisch boek.”

Het succes van dit boek moet voor u ook magisch zijn geweest.

“Absoluut, het voelt als een sprookje. Wat me nu overkomt, is nog steeds onwerkelijk. Gisteravond was ik uitgenodigd voor een groot diner in zo'n overweldigend Venetiaans *palazzo*. Helemaal aangekleed in de stijl van mijn boek, dus volop renaissance. Ik werd die dag meegetroond naar het atelier van een beroemde maskermaker en kreeg een op maat gemaakt masker en een loodzwaar middeleeuws gewaad aan. Mijn haar werd gedaan, werkelijk aan alles was gedacht. Ik leek wel een koningin. Ik voelde me behoorlijk opgelaten in die jurk en had steeds hulp nodig om in en uit de gondels te komen. Tijdens het diner werd ik aangekondigd als ‘de schrijfster’. Dat vond ik fantastisch en zorgde dat ik me iets minder belachelijk voelde. 's Avonds laat moest iemand me helpen om me uit mijn kostuum te pellen. Ik was doodop, maar toen die jurk eenmaal uit was, had ik wel even het euforische gevoel van die avond terug. De koningin is dood, lang leve de schrijver.”

Had u de hoop op doorbreken al opgegeven?

“Mijn liefste wens was een boek van mezelf in handen houden. Thuis lachten ze me uit. Daar werd niet gelezen. Het idee dat je van schrijven kon leven, was te bespottelijk voor woorden. Maar ik woonde bijna in de bibliotheek. In de jaren zeventig begon ik naast mijn eigen reclamebureau serieus met schrijven. Mijn eerste boek schreef ik vijftien jaar geleden. Ik heb alles geprobeerd om mijn boeken en verhalen te →

Weelderige gebouwen, sprinkelende kleuren en geurige markten langs donkere grachten...

“Het voelt als een sprookje”, zegt Elle Newmark over het succes van haar boek *De alchemist van Venetië*.

‘Venetië is grandeur. Een sprookjeswereld vol onvertelde verhalen’

verkopen, maar kreeg alleen afwijzingen. Ik kom uit een familie van doorzetters, dus ik gaf niet op. Uiteindelijk kon ik het boek alleen nog in eigen beheer uitbrengen. Ik dacht dat mijn ultieme wens in vervulling ging, eindelijk had ik mijn eigen boek vast. Maar dat bleek niet voldoende: de rest van de wereld wist niet eens dat het bestond! Ik was meteen een illusie armer.”

Hoe is het toch een succes geworden?

“In een aflevering van *Sex and the city* gaf Carrie een feestje ter ere van het verschijnen van haar boek. Heel hip, met champagne, fotografen en beroemde gasten. Ineens bedacht ik dat ik ook zo’n lanceringsparty kon geven, maar dan virtueel via internet. Ik ontwierp een website in de sfeer van een renaissancefeest met Venetiaanse maskers en kostuums en heb een video met sfeerimpressies uit het boek laten maken. Mijn doel: zo veel mogelijk mensen uitnodigen om de lancering van mijn boek mee te vieren, hen het boek te laten kopen en zo tot de bestsellerlijst van *amazon.com* door te dringen.

Een paar dagen voor de lancering zei mijn zoon dat ik ook uitnodigingen naar alle grote New Yorkse literair agenten moest sturen. Dat is *not done* in die kringen, maar ik had het punt bereikt dat het me geen zier meer schelen kon. Een paar uur later stond de telefoon roodgloeiend en vlogen de mailtjes binnen. Iedereen wilde mij ineens vertegenwoordigen. Ik wist niet wat me overkwam. De gelikte presentatie deed het hem. Binnen twee weken had ik een dijk van een agente en een droomcontract voor twee boeken bij een van de grootste uitgeverijen van Amerika. Na dertig jaar was ik ineens een doorslaand succes.”

Wanneer drong het succes tot u door?

“Mijn voeten hebben de grond twee maanden niet geraakt. Ik zweefde door het leven, kon het niet geloven. Mijn man evenmin. Na het telefoontje van mijn huidige uitgever, dansten we in ongeloof om elkaar heen. Ik heb me altijd schrijver gevoeld, maar nu is dat officieel bevestigd. Voor het eerst in

‘Na het bod van mijn uitgever, dansten mijn man en ik om elkaar heen’

mijn leven signeer ik boeken en zie ik ook in Venetië mijn boek in de etalages liggen.”

Is uw vader trots op u?

“Hij heeft het heel lang niet willen geloven, zei steeds: ‘Ach, ze beloven je van alles, geloof het niet, wees voorzichtig.’ Hij heeft me al die jaren zien falen en wilde me beschermen. Mijn vader is nu 91, ik vind het zo fijn dat hij dit mee mag maken. Mijn moeder is gestorven toen ze 42 was, zij heeft niet eens mijn zoon en dochter gekend. Vorig jaar heb ik mijn familie getraakteerd op een Middellandse Zee cruise om mijn contract te vieren. Pas op de boot begon mijn succes langzaam tot mijn vader door te dringen. Hij weet wat cruises kosten en hoefde nergens zijn portemonnee te trekken.”

Wat vond uw vader van uw roman?

“Mijn vader heeft nooit tijd voor lezen gehad, heeft van jongs af aan gewerkt. Toen ik hem mijn boek gaf, gaf hij het mij een paar dagen later met een spijtige blik in zijn ogen terug. Dit boek kon nooit wat worden, vond hij. Hij dacht dat ik een handboek voor koks had geschreven. Het idee dat mensen voor hun plezier een verhaal zouden lezen, ging er bij hem niet in.”

Bent u in andere opzichten ook een laatbloeiër?

“Ik denk het wel. Op mijn achttiende trouwde ik met de vader van mijn kinderen. Drie jaar later, nog voor de geboorte van mijn jongste, wilde ik scheiden. In die tijd was dat een schande, zeker voor mijn katholieke familie. Het was niet makkelijk, ik moest hard werken om mijn gezin te onderhouden, maar mijn vader heeft me altijd gesteund. Hij bood me een appartement

aan waar ik gratis kon wonen. In 1981 ontmoette ik mijn huidige man, met wie ik vrij snel trouwde. We waren zo zeker van elkaar dat we geen tijd wilden verdoen. We delen een liefde voor reizen, Europa en een rustig leven in de bergen. Veel mensen van onze leeftijd leven in het verleden omdat hun leven toen beter en spannender was. Dat geldt niet voor mij. Mijn leven wordt beter en beter naarmate ik ouder word.”

U ziet er ook zo jong uit. Wat is uw geheim?

“Ik rook en drink niet, maar mijn grootste geheim is dat ik nooit in de zon zit.”

Waar kijkt u naar uit?

“Ik verheug me op het schrijven van mijn volgende boek dat zich zal afspelen in het noorden van koloniaal India. Mijn man en ik willen daar samen twee maanden naartoe om research te doen. Het is een feest om het schrijven met onze reislust te combineren. Later wil ik mijn kleinkinderen ook de kans geven de wereld te ontdekken. Ik heb het als groot voorrecht beschouwd dat ik als kind werd meegenomen naar Europa en ik wil dat mijn kleinkinderen zich bewust zijn van de wereld om hen heen, dat die groter is dan Amerika. Dat is mijn geschenk aan hen.” ■

De alchemist van Venetië,

uitgeverij Bruna,
€ 19,95.

